

Polner Zoltán
MAGYAR BÁL KASSÁN, 1937-BEN

Lőrinczy Hubának

Mozdíthatatlan kőszikla a Dóm,
 ragyog most is némán, hallgatagon,
 a balladája átok: Trianon.

Csöndjében a nagyságos Fejedelem,
 tőpreng a múlton, sorson, nemzetén,
 melyet pusztított annyi veszedelem.

Körbe hatalmas hóesés-függönyök.
 Csonkig égett gyertyák az arcok mögött
 s egy Ady-sor: „Minden Egész eltörött.”

Urak, kecses hölgyek. Édes muzsika.
 Lobog a keringőkben a soha
 meg nem alkuvók cinkos mosolya,

mert bármikor megtörténhet az, amit
 ma még letagad, eltitkol a szív.
 Vad kézszorítás ez az éj hajnalig.

Itt minden nap: Mohács rettenete,
 minden mondat mélyén: emlékszel-e?
 És fekete minden tavasz, fekete.

Csak szól a zene, melybe jaj vegyül,
 a Himnusz szól a könnyeik mögül,
 dicsértessenek, kik élnek egyedül.